

REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ, DISTRIBUCIÓ I PUBLICITAT
Passeig General Mendoza, 2. 17002 Girona

TELÈFON
972 20 20 66

FAX DE REDACCIÓ
972 20 20 05

FAX DE PUBLICITAT
972 21 25 87

http://www.diaridegirona.cat
A/E: diaridegirona@ddg.cat

Diari de Girona expressa les seves pròpies opinions únicament a l'editorial i respecta, com a publicació oberta i plural, la dels seus articulistes.

DELEGACIÓ DE L'ALT EMPORDÀ
Avda. Salvador Dalí, 79. 17600 FIGUERES
TELÈFON: 972 50 99 09
FAX: 972 50 93 69
A/E: alttemporda@ddg.cat

CLUB DIARI DE GIRONA
HORARI: De dilluns a dijous, de 9.00 a 14.00 h. i de 17.00 a 19.00 h.
Divendres i vigílies, de 9.00 a 14.00 h.
A/E: subscripcions@ddg.cat

Prohibida tota reproducció als efectes de l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI. Aquesta publicació no pot ser reproduïda ni totalment ni parcialment, ni registrada en, o transmesa per cap tipus de forma o mitjà, sense el permís per escrit de la direcció.

DIUSO CONECTADA

Plantofades i «bullying»

Mateu Ciurana

Un home entra a l'Institut de Casà, truca a la porta del director, s'identifica com el padrastre d'una alumna, el director diu que no el pot atendre, tenen unes paraules i l'home li arriba a la cara. De seguida la comunitat educativa, l'Ajuntament i *tutti quanti* (entre els que m'hi incloc) es manifesten condemnant la inacceptable intervenció violenta. Els mossos busquen l'home, el detenen, l'engarjolen, el fan passar la nit entre reixes i el porten al jutge que el deixa en llibertat, suposo que imputat del delicte d'agressió a funcionari públic.

L'endemà la mare de la noia penja un vídeo en el que explica que la seva filla pateix *bullying* i que el dia anterior de l'agressió la noia es va intentar llevar la vida a l'interior de l'Institut, que la van telefonar i que quan hi va anar l'alumna estava atesa pels professionals de l'ambulància, la policia i que no hi havia absolutament ningú del centre, ni el director ni cap professor. La van portar a Santa Caterina i va estar, segons la mare, quinze hores a la UCL.

L'endemà el padrastre es presenta a l'Institut, que -segons el que ha publicat la mare a Internet- no s'ha posat en contacte amb la família ni s'ha interessat per l'estat de la seva alumna ni ha dit ni ase ni bestia. I el que passa ja és de domini públic.

Aquesta no és una columna d'informació sinó d'opinió, i no m'en vull estar de dir que estic absolutament convençut que un director d'Institut no ha de tenir res més important a fer que atendre la família d'un adolescent que s'ha intentat treure la vida a l'interior del centre públic que dirigeix. Això independentment que la noia sigui especial o conflictiva o sigui la primera de la classe, cosa que no ho sé i pel cas és irrellevant. És evident que s'ha d'estudiar si patia *bullying* o no. Aquestes coses no s'han d'agafar mai a la lleugera, però una denúncia dels pares ha d'encendre totes les alarmes. Suposo que això al Departament del ram ja ho deuen estar estudiant.

L'endemà desenes de persones es concentren davant del centre manifestant-se contra el director que, segons ells, permet el *bullying*. Un cop més ens trobem amb el cas d'onades de solidaritat amb una persona que ha comès un acte incorrecte, com l'home que va saludar als ocupes de la seva propietat amb la destrucció. La violència no és el camí i ningú no es pot agafar la justícia pel seu compte, és cert. Però és que hi ha persones que arriba un moment que en tenen la pipa plena i exploten. Fins d'aquí a vuit dies, si no hi ha res de nou.

Balliu recupera el mètode Gil y Gil

Jordi Xargayó

Feria temps que no veia tanta unanimitat com la que ha existit en el suport al mètode Salvador Balliu de fer fora uns okupes destrall en mà. El 94% dels participants en una enquesta de l'edició digital del *Diari de Girona* considerava que l'alcalde de Caldes havia actuat correctament. I el nombre de votants era elevat: més de 10.000 persones, de les quals 9.749 defensaven el sistema de la destrall. Lamento nedar una vegada més a contracorrent, però continuo pensant que si els polítics ens animen a prendre'ns la justícia pel nostre compte, estem al llindar de la fi de l'estat de dret. El populisme, cada cop més estès, acabarà dominant el món en perjudici de les democràcies liberals.

Salvador Balliu no és un ciutadà anònim que arriba a casa seva, es troba l'habitatge ocupat i que sap que, si denuncia, pot estar al principi d'un llarg procediment judicial. D'antuvi, a Balliu el va avisar la seva policia municipal, privilegi que no està a l'abast de tothom. Tinguem-ho en compte. I Salvador Balliu fa anys que ostenta càrrecs polítics: tinent d'alcalde entre 1995 i 2003, cap de l'oposició entre 2007 i 2011, i alcalde de Caldes de Malavella des de 2011. També és president del Consell Comarcal de la Selva. I

ho ha estat sempre per Convergència/JxCAT, un partit que ha governat Catalunya gairebé ininterrompudament des de la recuperació de la Generalitat. I, fins que va perdre el senderi amb el procés, era decisiu en l'aprovació de lleis a les Corts espanyoles.

És a dir, Salvador Balliu no és ni un ciutadà anònim, ni un subjecte passiu de la política. És un polític actiu d'un partit que hauria pogut influir a millorar unes lleis que afavoreixen l'ocupació d'habitatges amb absoluta impunitat. La gran majoria de les principals lleis d'aquest país, estatals o autonòmiques, han comptat, fins fa poc, amb l'aprovació de Convergència (ara JxCat). ¿Algú creu que és dissuasòria per a l'infractor una llei que diu que «qui ocupi, sense autorització guda, un immoble, habitat-

«Si els polítics ens animen a prendre'ns la justícia pel nostre compte, estem al llindar de la fi de l'estat de dret»

L'aterratge d'Elon Musk

Matías Vallés

Des de l'espai, Bill Gates no t'escolta. A terra, el seu rival li ha retret les proeses sexuals que el van conduir al divorci. A més, a l'impulsor del cotxe elèctric més

ge o edifici aliens que no constitueixen morada, o s'hi mantingui contra la voluntat del seu titular», només serà castigat amb la pena de multa de tres a sis mesos, quan el més probable és que l'infractor al·legui insolvència? Que la policia només pugui entrar sense ordre judicial si els ocupants porten dintre de l'immoble menys de 48 hores, és carregar-se la propietat privada que ens ve heretada del dret romà. El problema és, una vegada més, la hipocresia política i posar en el mateix sac les ocupacions «professionals» i els desnonaments de persones vulnerables. Els principals partits polítics, que massa sovint han claudicat davant formacions antisistema, són els responsables que no existeixi una llei clara, contundent, i que defensis els principis més elementals de la propietat privada. Els problemes d'una societat democràtica es resolten legislant, no agafant-se la justícia pel seu compte.

La destrall amenaçadora de Salvador Balliu és el triomf del mètode Jesús Gil y Gil a la ciutat de Marbella, que li va proporcionar uns grans èxits electorals en forma de majories absolutes. Amb Balliu, passarà el mateix. Aquell populisme de manual quedava limitat a Marbella; ara és d'ús corrent, sobretot a Catalunya. L'últim exemple ens l'ha proporcionat aquesta setmana el vicepresident de la Generalitat, l'incit Jordi Puigneró, el qual ha aplaudit la vaga de pagament a rodalies que promou un col·lectiu anomenat Batec, com si la cosa no anés amb ell, quan la Generalitat és la titular del servei. Catalunya, i sobretot la província de Girona, lidera les ocupacions d'habitatges a tot Espanya. Mentre a Girona (cert que hi ha moltes segones residències), la taxa és de 112 per cada 100.000 habitants, a Madrid és de 19,8 i en algunes províncies es mou entre el 2 i el 4%. No és casual en el país del populisme i la vulneració de les lleis. Això sí, que no els toquin casa seva.

contaminant que el vehicle de gasolina li assisteix la lògica que ja té com a següents la meitat dels dos-cents milions de treballadors gratuïts de la xarxa social, també anomenats usuaris.

Amb la visió espacial a mitges, la missió terrenal de Musk consisteix a tornar-li el compte a Trump, que es va autoproclamar «el Hemingway de Twitter» per si algú dubta sobre el concepte de qualitat literària imperant a la xarxa social. L'empresa recuperarà la llibertat de mala expressió però, novament, la clau consisteix en el pessimisme atractiu dels mons deshabitats per als polemistes.

En una altra prova del triomf dels mètodes xinesos del control de les masses, es torna a qualificar de filantropia la compra de l'Àgora planetària per un sol home, caracteritzat per la seva pèssima educació. La democràcia ha propiciat la concentració més gran de poder que van veure els temps, l'espai exterior pot esperar.